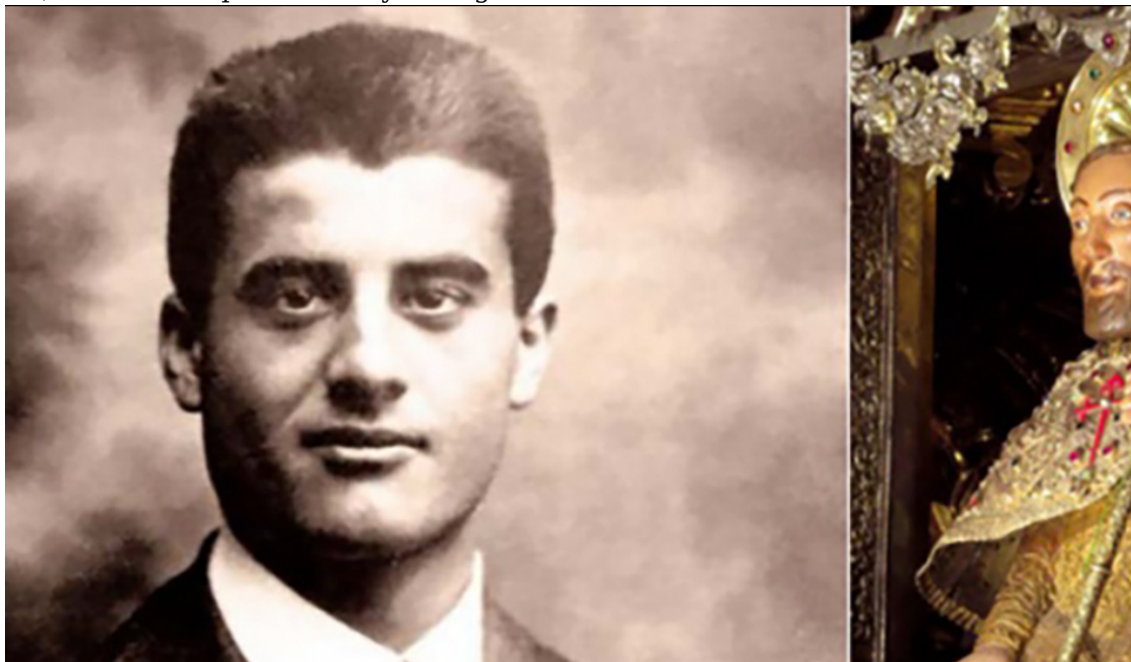

Els bisbes parlen de diversos temes d'actualitat

Dv, 19/07/2019 per Catalunya Religió

([GIEC](#)) Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar de l'Evangelii gaudium, de reduir la precarietat laboral, de la IV Jornada diocesana, de l'ecologia cristiana, del sisè Pelegrinatge Diocesà de Joves, de la parròquia, de models de santedat per als joves, de la festa dels Fanalets de sant Jaume i de contemplació i acció.

L'arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**, recorda que “el **papa Francesc**, en la seva exhortació programàtica Evangelii gaudium o ‘L’alegria de l’Evangelí’, ens convida a una nova etapa evangelitzadora marcada per l’alegria” i subratlla “alguns camins dels que s’hi indiquen i que marquen per on ha d’anar l’Església en els propers anys”. Diu que “el document pretén recuperar la frescor original de l’Evangelí i no tancar el missatge de Jesús ‘en els nostres esquemes avorrits’” i que en ell “es fa una crida a les comunitats eclesials en contra d’una caiguda del fervor religiós”. Afirmar que el Papa “subratlla també la necessitat de fer créixer la responsabilitat dels laics, moltes vegades mantinguts ‘al marge de les decisions’ a causa ‘d’un excessiu clericalisme’” i critica durament el “sistema econòmic actual, on hi predomina ‘la llei del més fort’”. Destaca que el Papa “vol ‘una Església pobra i per als pobres’. I demana al Senyor que ‘ens regali més polítics als quals els dolgui de veritat [...] la vida dels pobres!’” i “adverteix que ‘qualsevol comunitat eclesial’ que s’oblidi dels pobres ‘correrà el risc de la dissolució’”. Finalment, diu que “l’evangelització implica també un camí de diàleg que ha d’obrir l’Església a col·laborar en totes les realitats socials, religioses i culturals”, que “se’ns convida a no desanimar-nos davant els fracassos o l’escassetat de resultats, donat que ‘la fecunditat moltes vegades esdevé invisible’, ‘ni pot esdevenir comptabilitzada’” i que “el que tan sols sabem és que ‘la nostra entrega esdevé necessària’”.

El cardenal **Joan Josep Omella**, diu que “la crisi econòmica va deixar molta gent en situació d’atur, però des d’aleshores prop de mig milió de persones han trobat feina a Catalunya” i que “malgrat aquesta dada positiva, vam sortir de la crisi per

la porta del darrere, ja que des de llavors ha augmentat, i molt, la precarietat laboral". Afirmar que "el drama de la precarietat laboral afecta tots els àmbits de la vida" i que "les persones que pateixen aquesta situació les fem invisibles i se senten desprotegides, atrapades, explotades i devaluades". "Invisibles, perquè moltes vegades l'única porta d'entrada al mercat laboral és mitjançant una relació laboral fora de la legalitat, que fa que el treballador no consti enlloc".

"Desprotegides, perquè no tenen dret a prestacions per desocupació, per incapacitat temporal o accident de treball". "Atrapades, perquè la precarietat laboral fa que la persona centri els seus esforços a sobreviure, amb incapacitat de planificar més enllà". "Explotades i devaluades, perquè sovint les condicions que han d'acceptar són humiliants i les accepten, perquè no tenen més opcions per tirar endavant". Destaca que hi ha moltes entitats d'Església que "treballen perquè les persones recuperin la confiança en elles mateixes i se'n surtin", que "la clau és escoltar i acompanyar" i que "és possible revertir aquesta situació, però per això és molt important arribar a ser plenament conscients del sofriment de molts veïns nostres". Finalment, diu que "el treball és essencial per a les persones, ens permet sobreviure i mantenir la família, realitzar-nos, desenvolupar les nostres capacitats i contribuir al bé comú de la societat" i que "entre tots, podem reduir la precarietat laboral".

L'arquebisbe d'Urgell, **Joan Enric Vives**, recorda que el bisbat d'Urgell, "seguint la bonica tradició bianual", va celebrar dissabte 15 de juny "la IV Jornada diocesana, amb un lema que a tots ens implicava: "Units i compromesos"" i que les prop de cinc-cents persones que es van reunir volien manifestar la seva estreta comunió en la fe i el seu ferm compromís amb l'Església diocesana, família gran de tots. Diu que va ser "una Jornada per alegrar-nos d'estar junts i de ser el que som, els fills i filles de Déu; per gaudir del compartir la mateixa fe en Jesús, per sentir-nos honorats de ser el Poble de Crist en marxa, que camina des de fa tants segles per les terres del nostre Bisbat". Recorda que "la Jornada va comptar amb una llarga i engrescadora aportació de testimonis amb els quals es va anar dibuixant un gran mosaic, el rostre concret de l'Església d'Urgell avui, on es reflectien les moltes i valuoses aportacions a la comunitat cristiana i a la societat" i que "al final del matí, la caminada-pelegrinatge pel casc antic de La Seu, ens feia adherir simbòlicament a la proposta del Papa Francesc "Compartint el camí", que invita a caminar, per acompanyar l'experiència dels migrants i refugiats que cerquen un nou lloc i una nova comunitat on refer les seves vides". Finalment, diu que "necessitem estimar la nostra identitat catòlica, gratuïtament regalada a cadascun pel baptisme", demana que ens deixem portar "per l'Esperit, sense desanimar-nos ni tancar-nos" i diu que "el lema de la IV Jornada Diocesana, "Units i compromesos", ens ha de servir com un petit gran programa de present i de futur per a la nostra Diòcesi".

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, continua parlant de l'ecologia cristiana. Diu que "en ecologia, com en la majoria dels assumptes de la vida, tot depèn de la mirada" i que els cristians "saben quina és la seva mirada peculiar i irrenunciable. Saben a més que aquesta mirada és nova, quan és il·luminada pel Credo que recita o canta: "Crec en un Déu Pare, creador del cel i de la terra...". Afirmar que "la fe en Déu creador, que compartim amb el Judaisme (segons els relats del llibre del Gènesi) produeix un primer efecte desconcertant: la desmitificació del cosmos" i que "la primera afirmació de la fe en Déu creador és que la naturalesa, amb tota la seva bellesa i perfecció, no és Déu: Ell l'ha creada i, si és bona i bella, es deu al fet que el mateix Creador ha deixat la seva petjada en l'obra creada". A més, diu que "la persona humana està entre Déu i la naturalesa,

ocupa el centre de la creació i estima i serveix Déu creador relacionant-se amb tot el creat” i que “aquest principi fonamental canvia radicalment la mirada i l'actitud ecològica. Permet valorar, admirar, respectar, gaudir i fins i tot estimar la naturalesa, i alhora entendre el sentit de la ciència i de la tècnica, del progrés, la cultura, el treball i en general el tracte humà amb el cosmos”. Finalment, diu que “la mirada cristiana respon a un canvi de pla, a un saber-se situar davant Déu i davant el món, en un punt on fins i tot s'arriba a estimar el món en el mateix amor al ser més amable, Déu”.

El bisbe de Terrassa, **Josep Àngel Saiz**, parla del sisè Pelegrinatge Diocesà de Joves, que inicien diumenge 21 de juliol i que té com a meta Santiago de Compostel·la. Diu que “serà una ocasió propícia per al trobament amb Déu, amb un mateix i amb els altres”, que “hi haurà temps per a caminar, per contemplar el paisatge, per conèixer indrets nous i per dialogar”, que “no hi faltaran les catequesis impartides pels mateixos joves” i que “el moment central de cada dia serà la celebració de l'Eucaristia, centre de la vida del pelegrí i de la vida de l'Església”. Afirmar que el camí de Santiago “es tracta d'un pelegrinatge d'origen medieval que té com a finalitat visitar el sepulcre de l'apòstol sant Jaume el Major, que, segons una tradició constant, actualment es troba a la cripta de la Catedral de Santiago de Compostel·la”. Recorda que “al segle X comencen a arribar pelegrins procedents de tota Europa i Santiago es consolida com a centre de pelegrinatge universal entre el segle XI i el segle XIII”, així com que “el pelegrinatge a Santiago tindrà un enorme esplendor al llarg de tota l'Edat Mitjana”. Diu que “la història del Camí de Santiago transcorre de manera paral·lela a la història d'Europa”, que “en el segle XVI experimentarà una crisi profunda, però en el segle XVII es reactivarà” i que “tornarà a agafar embranzida a finals del segle XIX i començaments del XX”. Finalment, diu que “actualment centenars de milers de persones de totes les edats, procedències i condicions socials pelegrinen a Santiago, entre els quals hi haurà enguany tres-cents pelegrins joves de la nostra diòcesi”.

El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, diu que “l'Eucaristia dominical és el centre, el cor de la vida parroquial” i que “hem d'anar avançant en la celebració dominical única en totes les parròquies” “per a distribuir millor les forces i servir tothom, segones les nostres possibilitats” i “per a entendre que la celebració de la missa no és solament una devoció personal, sinó que té sobretot una dimensió comunitària”. Destaca que “l'Eucaristia és el moment per excel·lència del trobament de la comunitat a redós de Crist ressuscitat”, que “és el trobament de la gran família dels fills de Déu” i que “la celebració eucarística dominical ha de ser expressió del que som”. Afirmar que “la trobada en l'Eucaristia, en la mesura de les possibilitats, s'ha de perllongar o antecedir amb trobades formatives i festives” i que “un dels dies més propis per a la catequesi dels infants i joves és el diumenge, dia del Senyor, de l'Església”. Finalment, diu que “el Dia del Senyor, la celebració de la resurrecció del Senyor, dona ple sentit a l'assemblea que, reunida en l'escolta de la Paraula del Senyor i alimentant-se de Crist Pa de vida, és enviada a testimoniar l'obra de la salvació, amb la força de l'Esperit Sant” i que “redescobrir la missa dominical, així com el diumenge, dia del Senyor, i la dimensió comunitària són necessitats vitals per al futur de l'Església i de la mateixa humanitat”.

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, diu que “un altre dels models per als joves que el papa Francesc cita en l'exhortació Crist viu és el beat **Pier Giorgio Frassati**”, nascut a “Torí en 1901 al si d'una família de l'alta burgesia” en la qual “es respirava una actitud de respecte cap a l'autoritat religiosa i, al mateix temps, una llunyania de la vida eclesial i de la militància catòlica”. Afirmar que

“aparentment la seua vida va ser la pròpia d'un jove de la classe social a la que pertanyia” i que “aficionat a l'esport i a la muntanya, va estudiar enginyeria de mines en la universitat de Torí i va participar activament en la vida política del seu temps”. Afirmar que aquest beat va combatre el feixisme i es va oposar “a la temptació que percebia en amplis sectors catòlics a donar suport al règim perquè pensaven que d'aquesta manera l'Església estaria més protegida”, que “per a ell la fe religiosa era la font de la resistència moral i civil contra la violència feixista” i que “va ser un laic amb responsabilitat en l'Església i compromís en la societat civil”. Destaca que “malgrat haver nascut en una família acomodada, vivia d'una manera austera” i que “dedicava totes les setmanes un temps a ajudar personalment els pobres”. Diu també que el beat Pier Giorgio Frassati “als 24 anys, possiblement pel contacte amb els ambients més pobres de Torí, va contraure la poliomièlitis, malaltia de la qual va morir als pocs dies”. Finalment, afirma que aquest beat és un exemple per als joves “perquè no va caure en la temptació de la vida còmoda que li permetia la seua condició social, i perquè no va viure un cristianisme únicament ideològic sinó que el va fer vida en la caritat envers els més pobres”.

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, recorda que falten pocs dies per celebrar “una festa molt estimada a la nostra ciutat que recorda el pas de l'apòstol sant Jaume per les nostres terres a principis de la predicació de l'evangeli”, la “festa dels fanalets, espècie de vasos, fets a casa, per portar a les mans que contenen una espelma encesa que il·lumina el camí o el pelegrinatge dels participants i que recorda el trajecte de l'Apòstol”. Diu que “el nostre itinerari comença a la parròquia de la Mare de Déu del Carme i acaba a l'oratori del Peu del Romeu en ple carrer Major de la nostra ciutat” i que el seu desig és “informar a qui no ho sap o recordar a qui ho ha estudiat o ha rebut el comentari en la família o en la parròquia que les festes religioses no han de perdre mai la seva finalitat ni les adherències culturals que al llarg de la història han sorgit amb la finalitat de ressaltar encara més l'objecte de la celebració”. Destaca que “els fanalets expressen molta alegria en els participants”, que “els nens contemplen amb admiració la imatge que presideix el pelegrinatge” i que “tots recordem la figura d'un apòstol, un amic molt proper al Senyor, que va complir a la perfecció el mandat d'evangelitzar amb constància, amb valentia”, que “es cansava i es recuperava”, que “responia al desànim amb l'entusiasme que li infonia l'Esperit Sant”: Sant Jaume i la seva romeria, el seu peu ferit, el seu sepulcre a Compostel·la. Finalment, diu que no li agradaria que “ningú oblidés les tradicions de la nostra cultura” ni que “ningú relegués l'element religiós de la celebració festiva, si aquest fou el seu origen”.

El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, diu que “aquest diumenge l'evangeli ens comenta una escena familiar entranyable: l'acolliment de Jesús a casa de tres germans, Llätzer, Marta i Maria, a Betània”. Recorda que “Marta acull Jesús a casa, vol obsequiar-lo com es mereix i no para de servir-lo. I per això està neguitosa i atrafegada” i afirma que aquesta “és la fe de les persones actives”. Recorda també que “la figura de Maria manifesta l'actitud contemplativa”: obrir-se a Jesús, escoltar la seva paraula que il·lumina, que asserena, que ofereix esperança. I diu que aquesta “és la fe de les persones contemplatives”. Afirmar que “Jesús aprofita una ocasió molt corrent per dir una cosa molt repetida: «Et preocupes per moltes coses i només n'hi ha una de necessària»” i és que “Ell mateix és l'única cosa necessària” i diu que “la lloança a Maria no menysté l'acció servicial de Marta”. Destaca que “avui, com a cristians, ens cal viure i assumir les dues actituds”, que “l'advertiment de Jesús ens és avui especialment necessari

perquè estem immersos en l'acció, el canvi, la precipitació" i que "necessitem moments de contemplació, d'escolta de la Paraula de Jesús, de pregària, de celebració de la fe", però que "l'acolliment s'ha de convertir en testimoniatge, en servei, en exercici de les responsabilitats, perquè Jesús també sigui acollit, conegut i servit entre els germans". Finalment, demana al Senyor que "siguem persones de fe contemplativa que manifestem així la nostra acollida" i també que siguem "cristians de fe activa perquè us puguem acollir en les persones que ens anem trobant, servint-les de moltes maneres".

Poden trobar les glosses senceres al web de la [Conferència Episcopal Tarraconense](#) i a la pàgina web de cada diòcesi.